

Sygn. akt: I. Ca. 488/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSO Cezary Olszewski</i>
-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.**

przeciwko **E. C.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt: I. C. 1040/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) w punkcie I - zasądza od pozwanej E. C. na rzecz powódki Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 1.676,97 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt sześć złotych 97/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2) w punkcie II - oddala powództwo pozostałym zakresie;
- 3) w punkcie III - zasądza od pozwanej E. C. na rzecz powódki Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 372,00 zł (słownie: trzysta siedemdziesiąt dwa złote 00/100) tytułem zwrotu stosunkowo rozdzielonych kosztów procesu, w tym kwotę 334,80 zł (słownie: trzysta trzydzieści cztery złote 80/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;
- 4) w punkcie IV – nadaje wyrokowi w pkt I i III rygor natychmiastowej wykonalności;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej E. C. na rzecz powódki Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 260,40 zł (słownie: dwieście sześćdziesiąt złotych 40/100) tytułem zwrotu stosunkowo rozdzielonych kosztów procesu przed Sądem II instancji, w tym kwotę 223,20 zł (słownie: dwieście dwadzieścia trzy złote 20/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSO Cezary Olszewski

Sygn. akt: I. Ca. 488/16

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia od pozwanej E. C. kwoty 4.507,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od (...) Sp. z o.o. w W. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki. Pozwana do dnia dzisiejszego nie uregulowała swego zadłużenia wynikającego z tej umowy.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania w sprawie nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Suwałkach.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 19 maja 2016 r. sprawę zarejestrowano w repertorium C i wezwano powoda m. in. do usunięcia braków formalnych pozwu oraz uzupełnienia pozwu poprzez złożenie dokumentów przywołanych w uzasadnieniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem ujemnych skutków dowodowych.

W dniu 13 czerwca 2016 r. powód złożył dowody w postaci: umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem, zawiadomienia o przelewie wierzytelności, umowy ramowej pożyczki, pogląd przelewów, wezwanie do zapłaty.

Pozwana E. C. nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 1 września 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: I. C. 1040/16 Sąd Rejonowy w Suwałkach oddalił powyższe powództwo.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że twierdzenia powoda, z których wywodził on swe roszczenie, budziły wątpliwości. Stąd też – zdaniem Sądu Rejonowego - nie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo. W tym kontekście Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że umowa sprzedaży i przeniesienia wierzytelności zostały złożone do akt sprawy jednak w formie kserokopii niepoświadczona za zgodność z oryginałem. Natomiast niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest zaś dokumentem. Oznacza to, że złożone przez powoda kopie nie mają żadnego waloru dowodowego, choćby właściwego dokumentom prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. Kopia ta nie mogła zatem doprowadzić do wniosku, że powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem. Takim też dowodem w sprawie nie mogły stanowić umowa ramowa pożyczki, wezwanie do zapłaty i zawiadomienie o przelewie, albowiem i one nie zostały opatrzone podpisem o ich zgodności z oryginałem. Zdaniem Sądu Rejonowego, za dowód w sprawie nie można było również uznać załączonego do sprawy poglądu przelewu, albowiem pismo to nie jest wydrukiem potwierdzającym dokonanie transakcji drogą elektroniczną w świetle art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że nie zostały złożone przez stronę powodową jakiegokolwiek dokumenty mające stanowić dowód istnienia zobowiązania pozwanego, wysokości świadczenia, terminu spełnienia świadczenia. W ocenie Sądu Rejonowego, dowody przedstawione przez powoda nie były wystarczające do uwzględnienia zgłoszonego przez niego roszczenia.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości powód Kancelaria (...) S.A. w K., zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 236 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wydania postanowień dowodowych odnoszących się do poszczególnych wniosków dowodowych, a przy tym dokonanie oceny tychże dowodów, w sytuacji gdy sąd nie może opierać postępowania dowodowego w oparciu o dowody prawidłowo niewprowadzone do postępowania,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 60 k.c. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715) poprzez ich błędną wykładnię, a mianowicie przyjęcie przez Sąd orzekający, iż oświadczenie woli o zawarciu umowy

pożyczki dla swej ważności wymaga formy pisemnej, w sytuacji gdy wykładnia w/w przepisów prowadzi do wniosków, iż forma pisemna zastrzeżona została jedynie dla celów dowodowych,

3) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału przez Sąd orzekający i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentom, w sytuacji gdy przedmiotowe dokumenty winne być traktowane jako dowody należycie wykazujące istnienie przysługującej powodowi należności,

b) art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron – strony pozwanej w sytuacji, gdy zdaniem Sądu (czemu powód zaprzecza) w sprawie brak było środków dowodowych,

c) art. 308 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodów z przedłożonych w postępowaniu dokumentów jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w w/w przepisie,

d) art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie przez Sąd orzekający, iż w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, gdy w przedmiotowym stanie faktycznym takie wątpliwości nie wystąpiły, czego skutkiem winno być przyjęcie przez Sąd orzekający wskazanych przez powoda twierdzeń za prawdziwych,

e) art. 208 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i, w przypadku powzięcia wątpliwości przez Sąd orzekający, zaniechanie wezwania strony powodowej do przedstawienia dowodów oraz zajęcia stanowiska celem wyjaśnienia wątpliwości Sądu.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 4.507,77 zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w całości wraz z obowiązkiem orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwana E. C. nie złożyła odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Przede wszystkim, Sąd Okręgowy uznając trafność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. dokonał odmiennej – w stosunku do przyjętej przez tenże Sąd - oceny materiału dowodowego.

Faktem jest, że powód nie złożył dokumentu umowy pożyczki opatrzonego podpisami kontrahentów. Jak wskazał w pozwie, umowę pożyczki pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. za pośrednictwem platformy internetowej. W aktach niniejszej sprawy znajduje się potwierdzenie wykonania przelewu przez pozwaną w wysokości 0,01 zł (k. 20) tytułem opłaty rejestracyjnej, co stanowi akceptację przez pozwaną warunków umowy ramowej pożyczki. Trafnie wywodzi skarżący, że w art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim przyjęto regułę, według której umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, ale nie określono skutków prawnych niedochowania tej formy, zatem przyjmując należy, że zastrzeżona została dla celów dowodowych. Umowę pożyczki, co wynika z treści pozwu, zawarła pozwana z (...) Sp. z o.o. na odległość. Przewiduje taką możliwość ustawa o kredycie konsumenckim odsyłając do art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Pozwana nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła wyjaśnień ustnie ani na piśmie - w rezultacie Sąd Rejonowy uprawniony był do wydania w sprawie wyroku zaocznego.

Podstawę faktyczną wyroku zaocznego określa art. 339 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd zobowiązany jest bez przeprowadzania postępowania dowodowego przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jeżeli nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mechanizm przewidziany w art. 339 § 2 k.p.c. odwołuje się do procesu opartego na zasadzie kontrydiktoryjności; sąd cywilny nie bada na ogół rzeczywistej treści stosunków prawnych łączących strony, poprzestając na ich twierdzeniach co do ich wzajemnych relacji. W konsekwencji, jeśli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd akceptuje twierdzenia powoda przytoczone w pozwie. Ustawodawca wychodzi z założenia, że skoro pozwany - prawidłowo zawiadomiony o rozprawie i żądaniu strony powodowej - nie wdaje się w spór, to znaczy, że faktom w pozwie powołanym nie zaprzecza. Dlatego też nie jest prawidłowe działanie Sądu Rejonowego, polegające w istocie na prowadzeniu postępowania dowodowego i negatywna ocena zaferowanych przez stronę powodową na tym etapie postępowania dowodów. Pozwana E. C. nie zajęła stanowiska w sprawie, tym samym należało przyjąć, iż nie kwestionuje ona twierdzeń przytoczonych w pozwie.

Z uzasadnienia Sądu Rejonowego jednoznacznie wynika, że jego wątpliwości budziły załączone do pozwu dokumenty, a nie same twierdzenia faktyczne przytoczone przez powoda. W warunkach uzasadniających wydanie wyroku zaocznego, Sąd co do zasady nie prowadzi postępowania dowodowego; wyjątkowo jest to konieczne np. w sprawie o zniesienie wspólności majątkowej między małżonkami (art. 431 k.p.c. w zw. z art. 451 k.p.c.) i w postępowaniach odrębnych: w sprawach małżeńskich (art. 431 k.p.c.) oraz w sprawach między rodzicami a dziećmi (art. 431 k.p.c. w zw. z art. 458 k.p.c.), a nadto w sprawie o opróżnienie lokalu mieszkalnego, w której stosuje się przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów (por. art. 15 ust. 4). W niniejszej sprawie przepisy nie przewidują tego rodzaju ograniczeń. Dlatego też Sąd I instancji nie powinien był oceniać zasadności roszczenia powoda na podstawie negatywnej oceny załączonych do pozwu dokumentów.

Na marginesie należy zauważyć, że nowelizacja art. 339 § 2 k.p.c., która weszła w życie 5 lutego 2005 r. zmieniła kryteria przyjęcia za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przy wyrokach zaocznych poprzez usunięcie sformułowania „zgodność twierdzeń powoda z prawdziwym stanem rzeczy”, jako kryterium warunkujące przyjęcie twierdzenia powoda za prawdziwe i wydania na ich podstawie wyroku zaocznego. Zastąpione ono zostało przez kryterium „nie budzą one wątpliwości”. Złagodzeniu uległy zatem przesłanki przyjęcia twierdzeń powoda za prawdziwe, a w konsekwencji wydania wyroku zaocznego. Sąd może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda, jeśli ogólnie prima facie twierdzenia jego nie wywołują wątpliwości. Nie jest konieczne badanie twierdzeń pod kątem hipotetycznego, wyłaniającego się dopiero zazwyczaj w postępowaniu, prawdziwego stanu rzeczy. Wystarczy zatem spójność wewnętrzna twierdzeń powoda, zgodność z doświadczeniem życiowym, zgodność z faktami znanymi sądowi z urzędu itd., aby uwzględnić żądanie powoda.

Oprócz powyższej zmiany, nowelizacja wprowadziła dodatkowe kryterium badania twierdzeń powoda, mianowicie za prawdziwe nie można przyjąć twierdzeń przytoczonych „w celu obejścia prawa”. Z uzasadnienia Sądu Rejonowego nie wynika jednak, aby uznał on, że twierdzenia przytoczone w pozwie przez Kancelarię (...) S.A. w K. mogły zmierzać do obejścia prawa.

Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094). Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest art. 720 k.c. Skoro powód twierdzi, że pozwana uzyskała pożyczkę w wysokości 3.000,00 zł, czego dowodem jest potwierdzenie przelewu za pomocą systemu (...) ze statusem zrealizowany (k. 21), ta zaś

ostatnia zobowiązała się do jej zwrotu do dnia 11 maja 2015 r. wraz z kosztami pożyczki, to żądanie zwrotu co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powód wykazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 18 grudnia 2015 r. nabył wierzytelność tej spółki wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki, pomimo, iż do pozwu dołączył kserokopie dokumentów – umowy przelewu wierzytelności i załącznika, umowy ramowej pożyczki, przelewu kwoty 3.000,00 zł w wykonaniu umowy pożyczki z dnia 9 lutego 2015 r. o numerze mumkut, zawiadomienia o dokonaniu cesji i wezwania do zapłaty.

Podkreślić należy, że powołane przez stronę powodową dowody z określonych dokumentów załączonych do pozwu lub pisma procesowego w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 i art. 245 k.p.c., nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 k.p.c. Dopiero jeżeli sąd zażąda przedstawienia oryginału dokumentu, strona jak również każda inna osoba, która go posiada, obowiązana jest, zgodnie z art. 248 k.p.c., przedstawić oryginał. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony, która powołuje się na dokument, także w sytuacji wskazanej w art. 129 § 1 k.p.c., a więc wtedy, gdy strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu. Wówczas, zamiast oryginału, strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez osoby wskazane w art. 129 § 2 k.p.c., a więc między innymi przez występującego w sprawie pełnomocnika strony, będącego adwokatem lub radcą prawnym. Tak poświadczony odpis ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.). Natomiast jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, może zażądać od strony składającej poświadczony odpis dokumentu, przedłożenia jego oryginału (art. 129 § 4 k.p.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r. IV CSK 52/15, Legalis nr 1399203).

W świetle powyższych regulacji nie znajduje podstaw stanowisko Sądu Rejonowego, że przedstawione przez powódkę niepoświadczone kserokopie dokumentów nie mają żadnej mocy dowodowej tylko dlatego, że powód nie złożył ich oryginałów lub poświadczonych kserokopii i tylko z tych przyczyn nie mogą stanowić podstawy jakichkolwiek ustaleń faktycznych. Złożone przez powoda niepoświadczone kserokopie dokumentów nie zostały bowiem zakwestionowane przez Sąd ani przez pozwaną, a zatem powód nie miał obowiązku składania ich oryginałów lub poświadczonych kserokopii, wobec czego Sąd Rejonowy powinien był ocenić ich moc dowodową, jak każdego innego dowodu, zgodnie z zasadami art. 233 k.p.c., a czego nie uczynił.

W tych warunkach stwierdzić należy, że wobec posiadania przez powoda dokumentów ramowej umowy pożyczki, powiadomienia pozwanej przez powoda o dokonanej cesji, złożenia kserokopii umowy przelewu wierzytelności, twierdzenie powoda o zawarciu przez niego z (...) Sp. z o.o. w W. umowy cesji, związaniu pozwanej ze zbywcą wierzytelności umową pożyczki, wydaniu przedmiotu pożyczki nie budziły wątpliwości.

Przeto za nieuprawnioną uznać należało ocenę Sądu Rejonowego, iż powód wskutek niezłożenia oryginałów bądź poświadczonych odpisów dokumentów, w tym umowy pożyczki, która nota bene została zawarta na odległość za pośrednictwem platformy internetowej opatrzonej podpisami kontrahentów, nie wykazała roszczenia.

Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że pozwana E. C. zawarła z cedentem (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki na kwotę 3.000,00 zł. Okoliczności tej pozwana na żadnym etapie postępowania zresztą nie kwestionowała, zaś powód dołączył do akt sprawy potwierdzenie przelewu kwoty 3.000,00 zł za pośrednictwem systemu płatniczego (...) ze statusem zrealizowany. Poza sporem pozostawał też fakt, że pozwana w związku z zawartą umową pożyczki, wpłaciła na rachunek cedenta łączną kwotę 1.323,03 zł. Zastrzeżenia Sądu Okręgowego wzbudziła natomiast wysokość żądanej prowizji, określonej przez powoda na kwotę 2.710,80 zł oraz wysokość opłat dodatkowych za monity telefoniczne i pisemne w kwocie 120,00 zł.

Zdaniem Sądu Okręgowego, postanowienia umowy pożyczki wprawdzie przewidują, iż prowizja jest elementem kosztów udzielenia pożyczki, niemniej jednak nie można ustalić precyzyjnie jej wysokości, ani sposobu naliczania (vide: § 4 ust. 1 pkt b umowy ramowej pożyczki nr (...)). Umowa ta określa jedynie przykładową wysokość prowizji dla pożyczek na okres 12 miesięcy na podstawie uzyskanego scoringu (od 5% do 12%) i w żaden sposób nie odnosi się do przedmiotowej pożyczki. Powód nie złożył też do akt sprawy dokumentu, który określałby precyzyjnie koszty udzielonej pożyczki, a z którym pozwana miałaby możliwość zapoznania się i zaakceptowania. Nie umknęło także uwadze Sądu Okręgowego, że wysokość prowizji wskazanej przez powoda jest rażąco wygórowana w stosunku do kwoty pożyczki – wynosi ok. 90% kwoty pożyczki. Nie wiadomo też, czy w tej kwocie mieści się oprocentowanie za udzielenie i wypłatę pożyczki.

W ocenie Sądu Okręgowego, podobnie wysokości dodatkowych opłat za monity telefoniczne i wezwania w łącznej kwocie 120,00 zł nie można zweryfikować. Wprawdzie umowa pożyczki określa koszt przesłania wezwań do zapłaty (po 40,00 zł każdorazowo) (vide: § 5 pkt 9.4 umowy ramowej pożyczki), jednak powód nie załączył do akt sprawy żadnego dokumentu potwierdzającego wykonanie czynności windykacyjnych.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć też wypada, iż strona powodowa nie powinna także w sposób ogólnikowy formułować twierdzeń, które mają uzasadniać żądanie pozwu. Sąd jest bowiem w takiej sytuacji pozbawiony możliwości zweryfikowania zasadności zgłoszonego roszczenia. Strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna zatem wykazać się należyłą aktywnością dowodową. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść.

W tej sytuacji - mając na względzie fakt, że pozwana pożyczyła kwotę 3.000,00 zł, zaś spłaciła ona na rzecz cedenta jedynie kwotę 1.323,03 zł, żądanie powoda okazało się uzasadnione w granicach kwoty 1.676,97 zł (3.000,00 zł – 1.323,03 zł = 1.676,97 zł).

Rozstrzygnięcie o odsetkach zapadło na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zaś na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w pkt I i III.

Z tych przyczyn na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

O kosztach procesu przed sądem pierwszej i drugiej instancji, Sąd Okręgowy orzekł stosownie do treści art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 w zw. § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804). Sąd Okręgowy miał na uwadze, że powództwo było zasadne na poziomie 37,20 %, zaś łączne koszty, które powód poniósł w postępowaniu przed Sądem I instancji wyniosły 1.000,00 zł (100,00 zł – opłata od pozwu i 900,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, zgodnie z żądaniem pozwu - k. 3), a więc na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego pozwana powinna zwrócić stronie powodowej kwotę 372,00 zł (37,20 % x 1.000,00 zł = 372,00 zł). Natomiast mając na względzie, że apelacja powoda była również zasadna na poziomie 37,20 %, zaś łączne koszty, które powód poniósł w postępowaniu przed Sądem II instancji wyniosły 700,00 zł (100,00 zł – opłata od apelacji i 600,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika) pozwana powinna zwrócić mu koszty procesu poniesione w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 260,40 zł (37,20 % x 700,00 zł = 260,40 zł).

SSO Cezary Olszewski